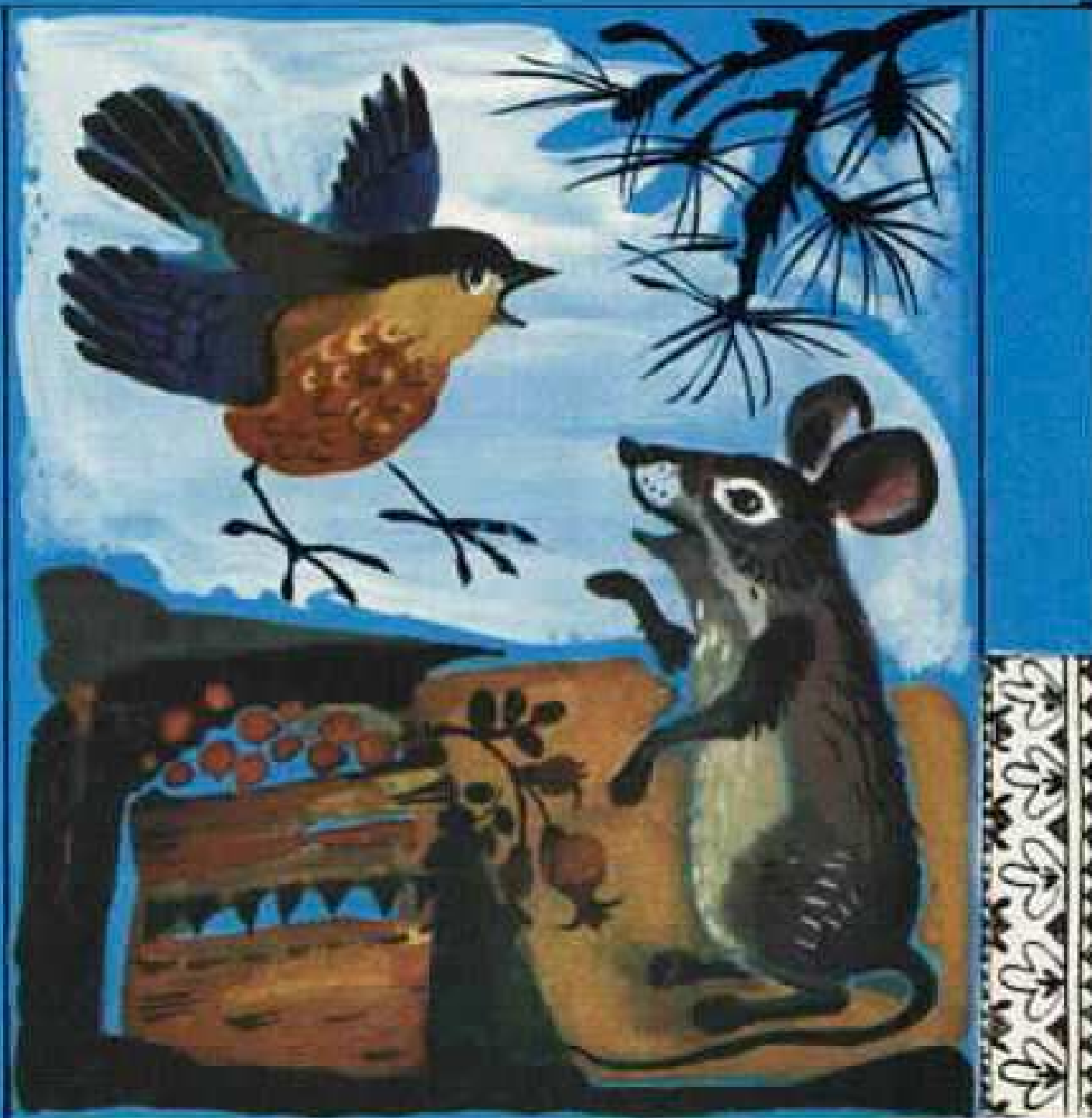

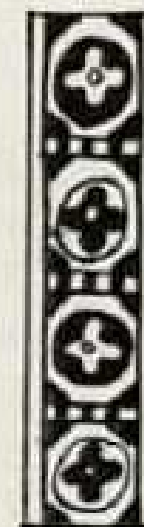
ציפור ועכבר

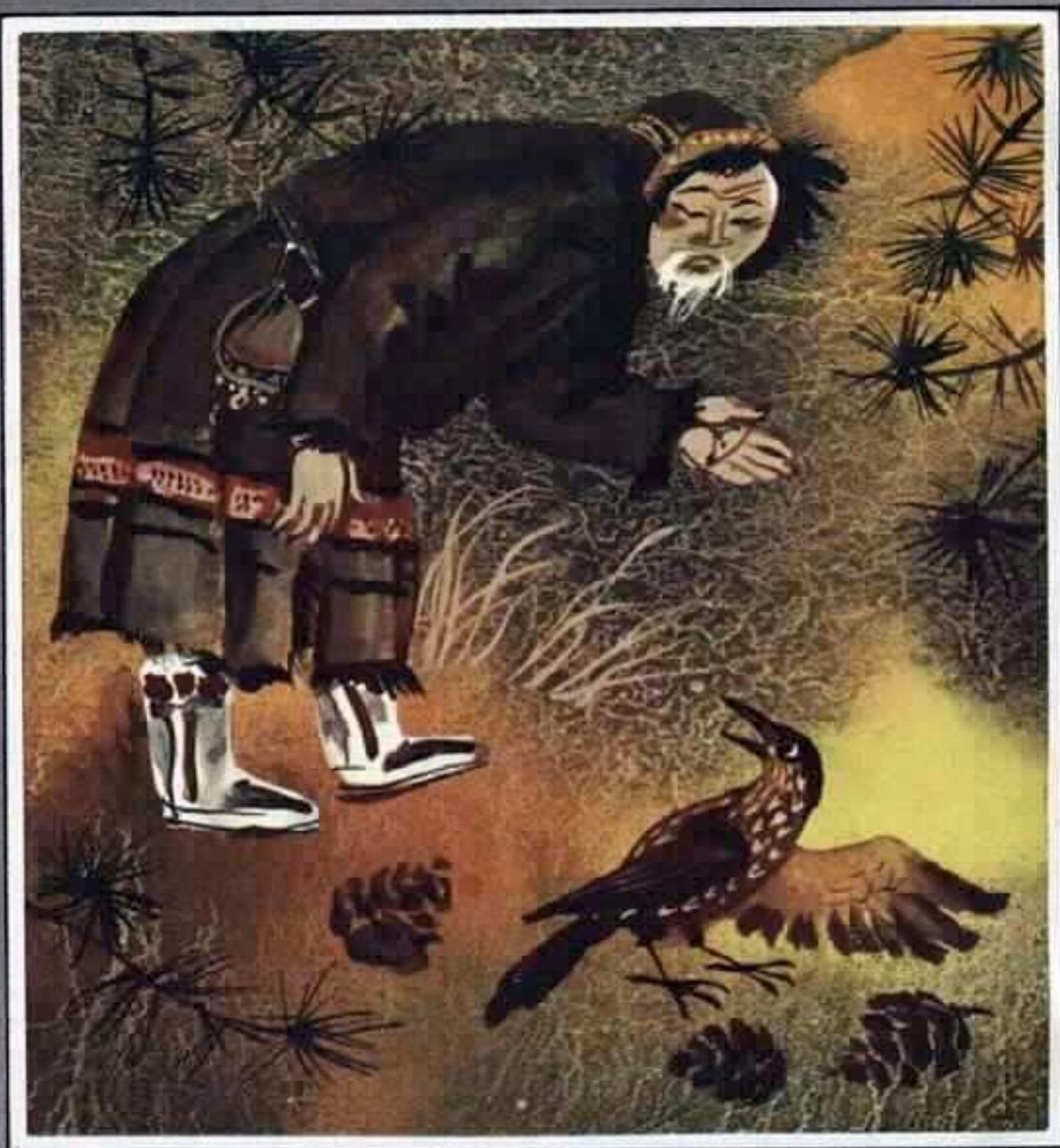

ציפור ועכבר

שלושה סיפורי ציפורים
של
עם איבני (סיביר מזרחי)

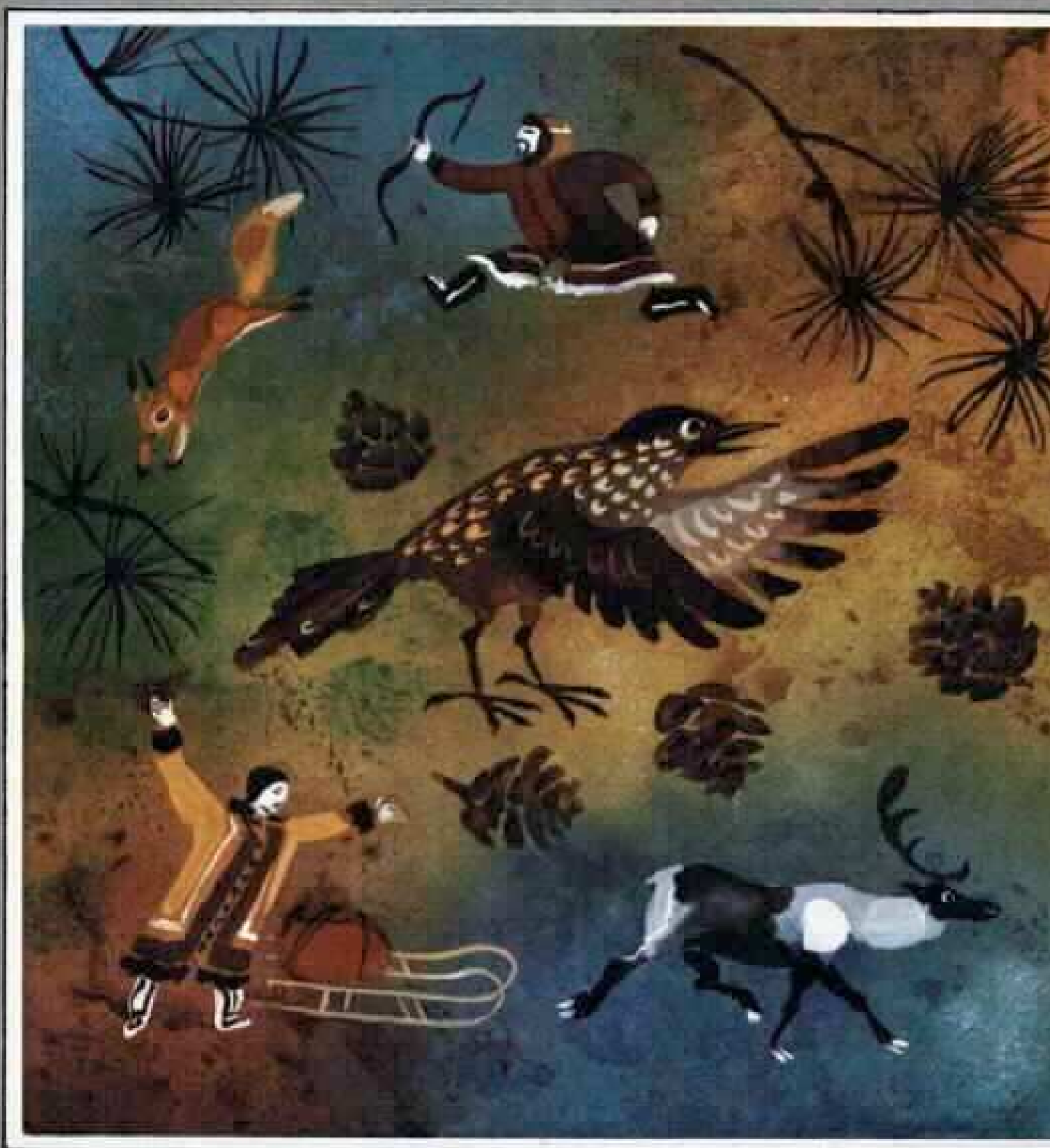

ציירה ט. צ'ורסינובה

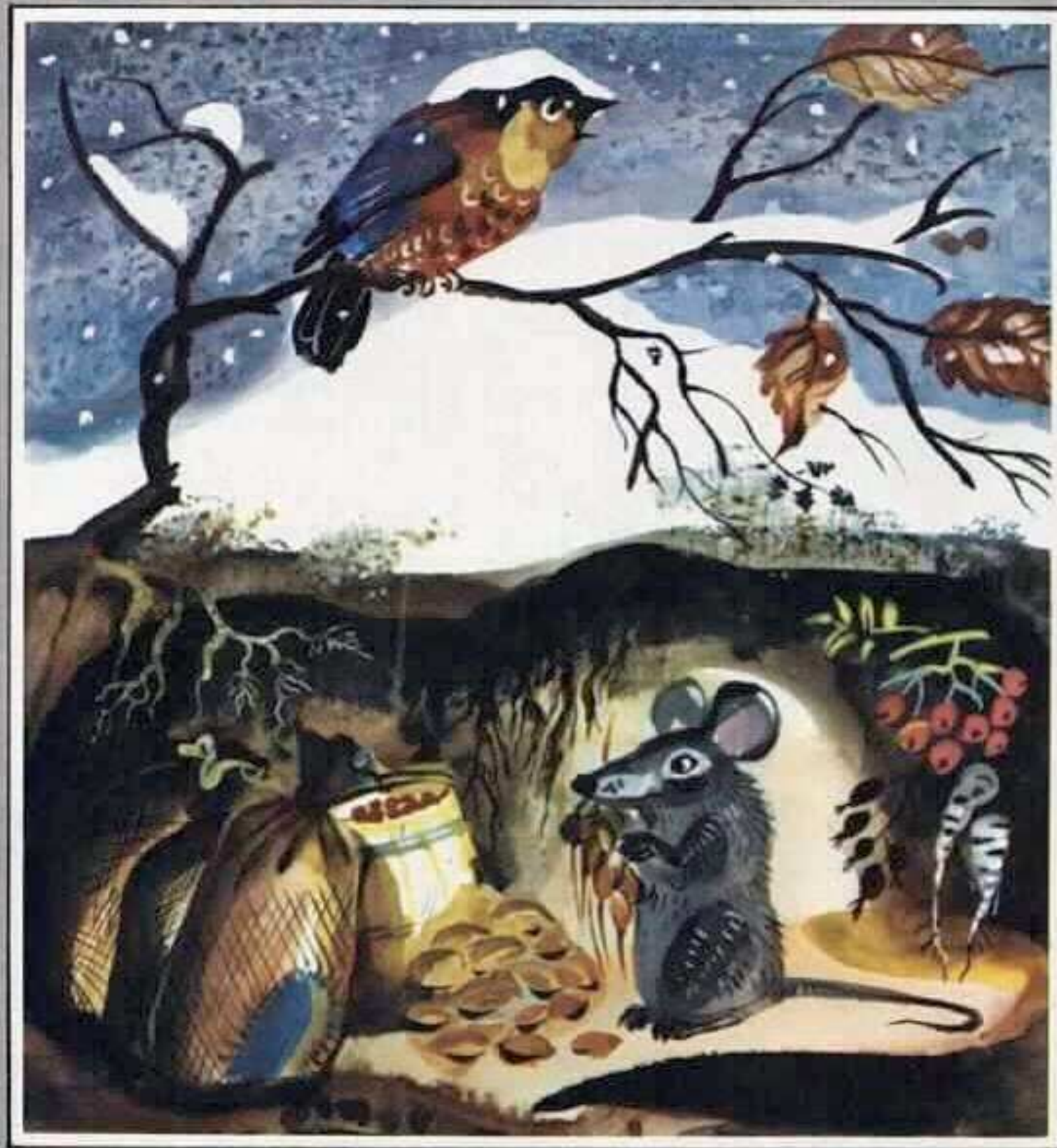
שני עקעקים

היו פעם שני עקעקים.
 פעם הן יצאו לאסוף אגוזים ואצטרובלים. הן הגיעו
 למקום בו כבר קודם אספו מזון. אחת עלתה לארז
 והתחילה להוריד אצטרובלים. והשנייה אספה אותם.
 אחד האצטרובלים פגע לציפור שלמטה בעיניים.
 יושבת עקעק, עיניה כואבות והיא בוכה.
 עבר על ידה איש זקן ושאל "עקעק, עקעק, למה את
 בוכה?"
 "החברה פגעה לי בעיניים באצטרובל."
 "הי, העקעק שעל העץ. מדוע פגעת בעיניה של
 החברה שלך?"
 "הארז נתן לי מכה בענף."
 "ארז, ארז. למה הכית בעקעק?"

"סנאי ניער אותי."
 "סנאי, סנאי. למה ניערת את ענף הארז?"
 "כי הצייד רודף אחרי."
 "צייד, צייד. למה אתה רודף את הסנאי?"
 "רציתי לאכול קצת בשר. אישתי לא נותנת לי מספיק לחם."
 "אישה, אישה. למה לא נותנת לבעלך מספיק לחם?"
 "אייל אכל את כל הקמח שלנו."
 "אייל, אייל. למה אכלת את הקמח של האישה?"
 "כעסתי, התעצבתי. זאב טרף את העופר שלי."
 "זאב, זאב. מי אמר לך לטרוף את העופר של האייל?"
 "אף אחד לא אמר לי. כך התחשק לי."

הציפור והעכבר

חיו פעם ביחד ציפור ועכבר. הם אספו מזון לחורף.
אמר העכבר לציפור:

"הבה ונאכל ביחד. בהתחלה נאכל את מה שאת
אספת, וכשזה יגמר נאכל מהמלאי שלי."
הציפור הסכימה. המלאי של הציפור היה מעל פני
האדמה וזה של העכבר בתוך המחפורת בתוך
האדמה.

עבר זמן מה. שניהם ביחד גמרו לאכול את המלאי
של הציפור. כשהמלאי הזה נגמר אמרה הציפור
לעכבר:

"עכשיו, עכבר, נתחיל לאכול מהמלאי שלך."
כשהעכבר שמע זאת הוא ברח מיד לתוך המחפורת
שלו. ניכנס שם ואמר:
"בואי חברה, באוי לבית שלי. אל תתביישי."

הציפור ניסתה להיכנס, אך לא יכלה בשום אופן. הכנפיים מפריעות לה. הכניסה צרה מדי.

ואז אמר לה העכבר:

"אם אינך יכולה להיכנס, תצטרכי לחיות בחוץ איכשהו."

כעסה מאוד הציפור והתחילה לנזוף באכבר:

"אתה רמאי! איזה חבר אתה! אילו ידעתי שתנהג כך לא

הייתי נותנת לך לאכול מהמלאי שלי. איך אוכל עכשיו

לחיות, כאן בחורף! אתלונן עליך בפני ראש השבט שלי,

העיט."

"אל תאיימי!" ענה העכבר "גם לי יש ראש שבט, הנחש.

אוכל להתלונן אצלו."

הציפור המשיכה לחיות לבדה. התרוצצה כל היום וחיפשה

מזון. אך מה אפשר כבר למצוא בחורף הקר. הכל מכוסה

בשלג.

ופעם, כשהיא עברה בין השיחים כדי למצוא אוכל עבר

לידה העיט.

"למה את מתרוצצת כל הזמן?" שאל את הציפור.

"אין לי מה לאכול" ענתה.

"למה לא אספת מלאי?"

"אספתי, אבל העכבר רימה אותי."

והיא סיפרה את הכל לעיט.

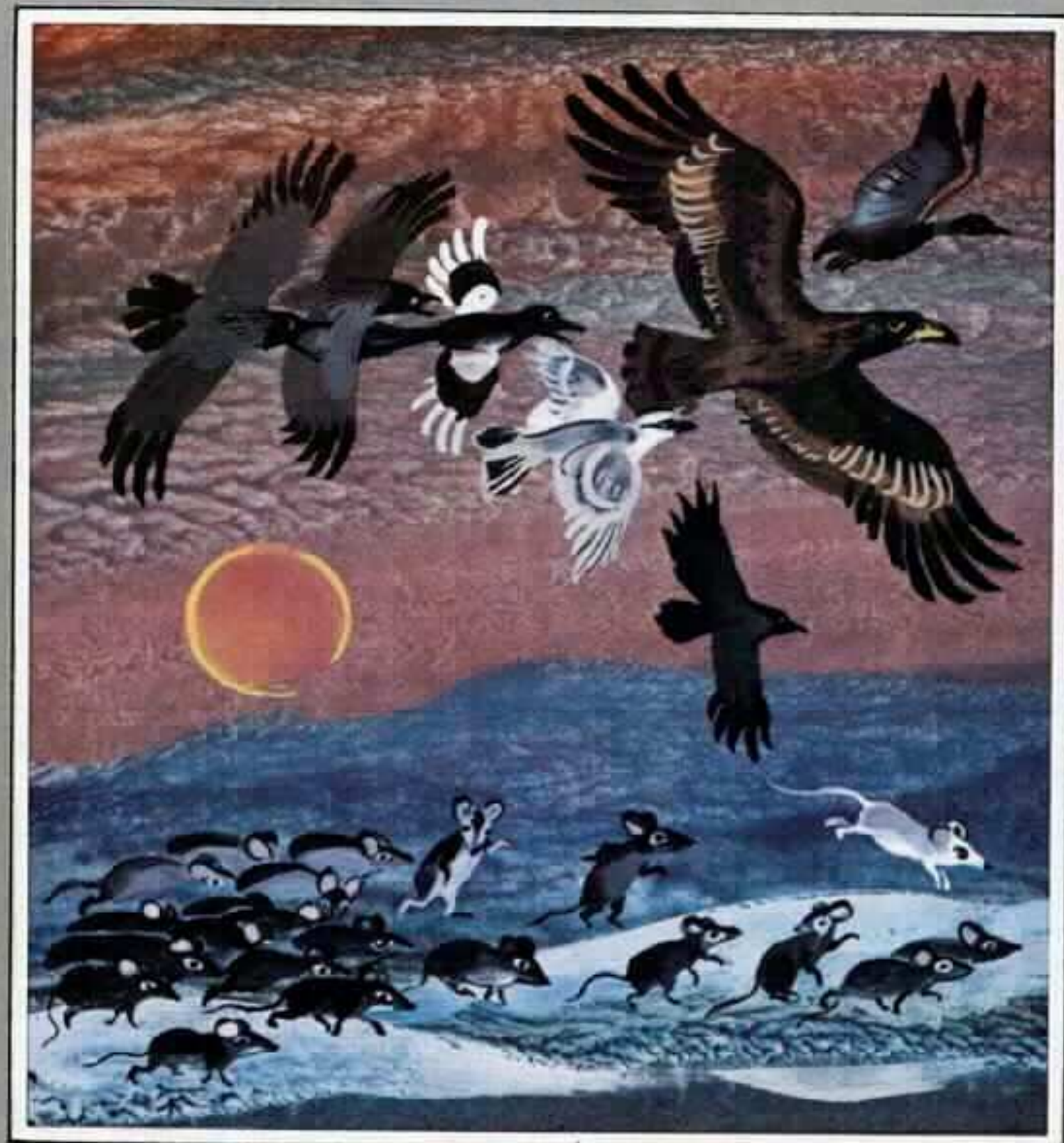
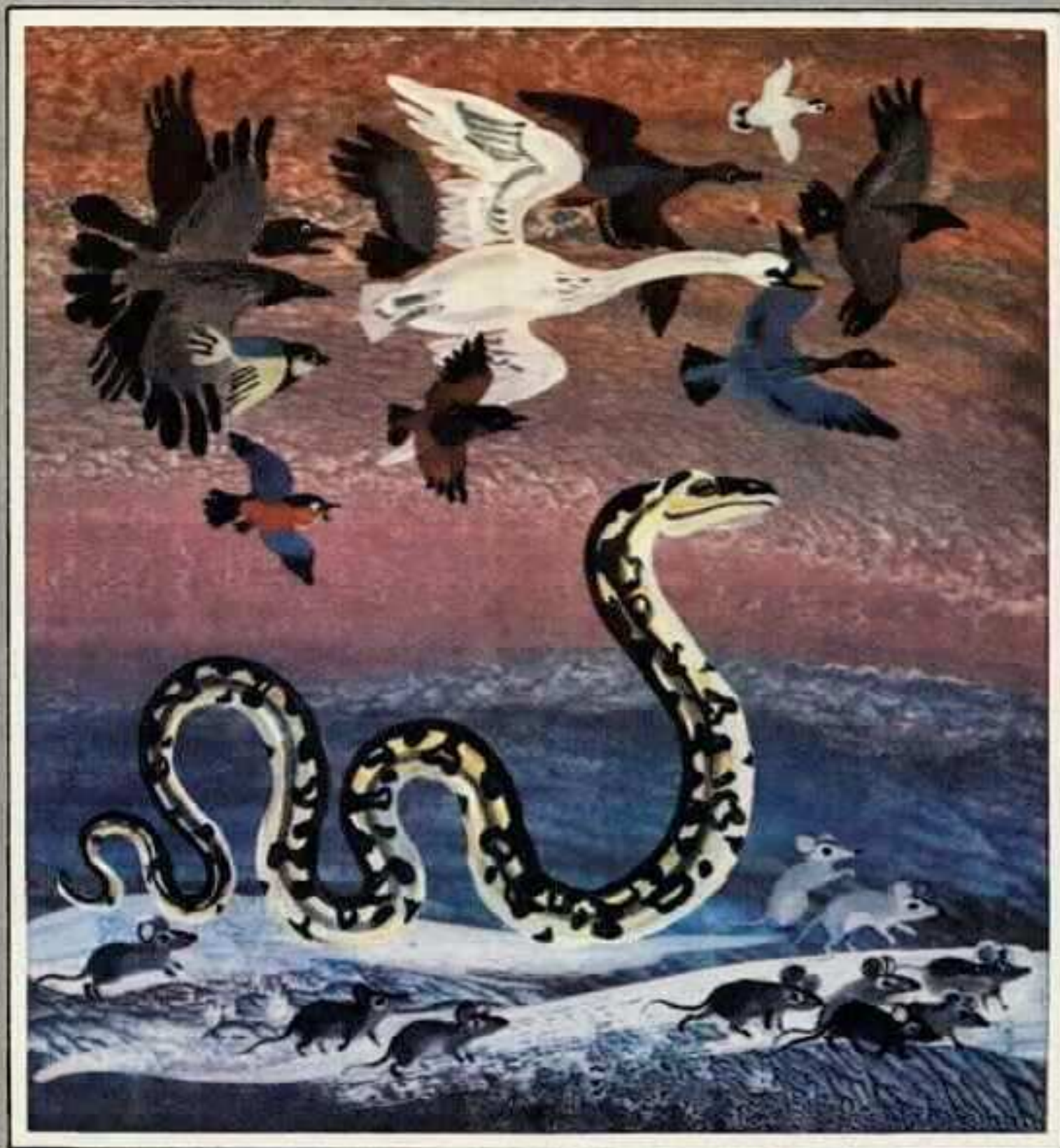
"אל תדאגי" אמר העיט "נעשה אסיפה ונכריח את העכבר

לתת לך מזון. אודיע זאת לראש שבט ההולכים על הקרקע

– הנחש. ואת קראי לכולם מהשבט שלנו, לכל הציפורים.

תגידי גם לעכבר שיקרא לאסיפה את כל השבט שלו, כל

אלה שחיים על פני האדמה.

כשהעיט התרחק הציפור הלכה לעכבר ומסרה לו על האסיפה. והעכבר אמר: "לשם מה להתאסף. ממילא לא אתן לך לאכול מהמלאי שלי."
"כך אמר ראש השבט שלנו, העיט. לך וקרא את החברים שלך!"

העכבר הלך לקרוא לידידיו. גם הציפור עפה להודיע לכל העופות על האסיפה.

כעבור זמן מה כולם התאספו. הגיעו אווזים, ברווזים, שלו, נצים, ברבורים, עורבים, דרורים וציפורים אחרות. בא גם ראש השבט, העיט. חברי שבט העכבר הגיעו גם הם, יחד עם ראש השבט שלהם, הנחש. העיט פתח את האסיפה.

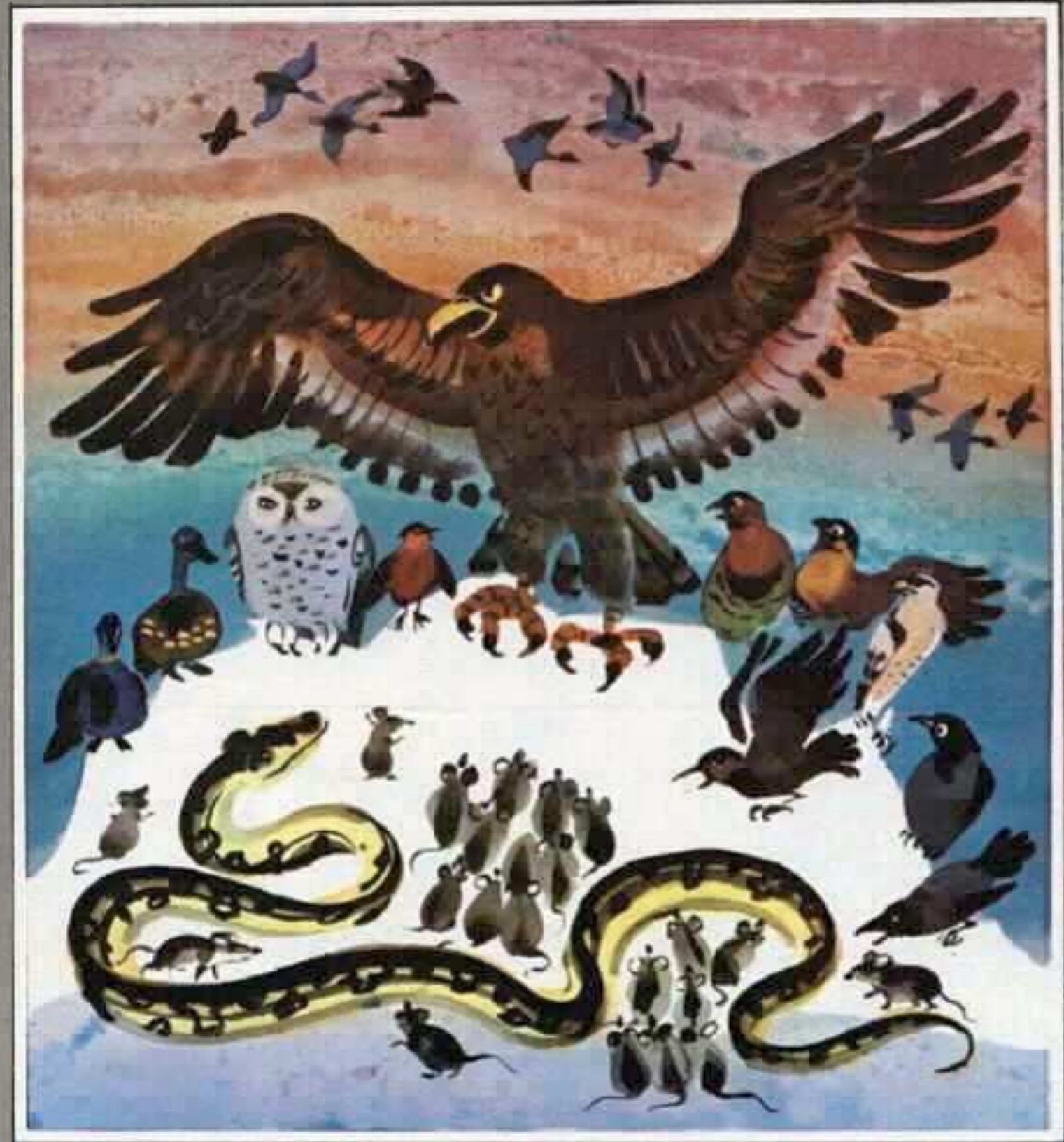
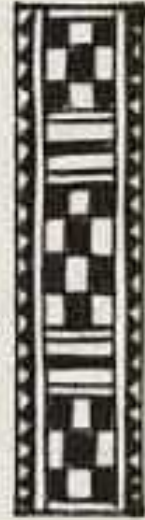
"ציפורים, וכל אלה המתהלכים על האדמה, שמעו את דבריי! בסתיו העכבר והציפור אספו ביחד מזון לחורף. כל זה כולם יודעים היטב. הם חיו ביחד כל זמן שניזונו מהמלאי של הציפור. ועכשיו הציפור נשארה בלי מזון. העכבר לא רוצה לתת לה מהמלאי שלו."

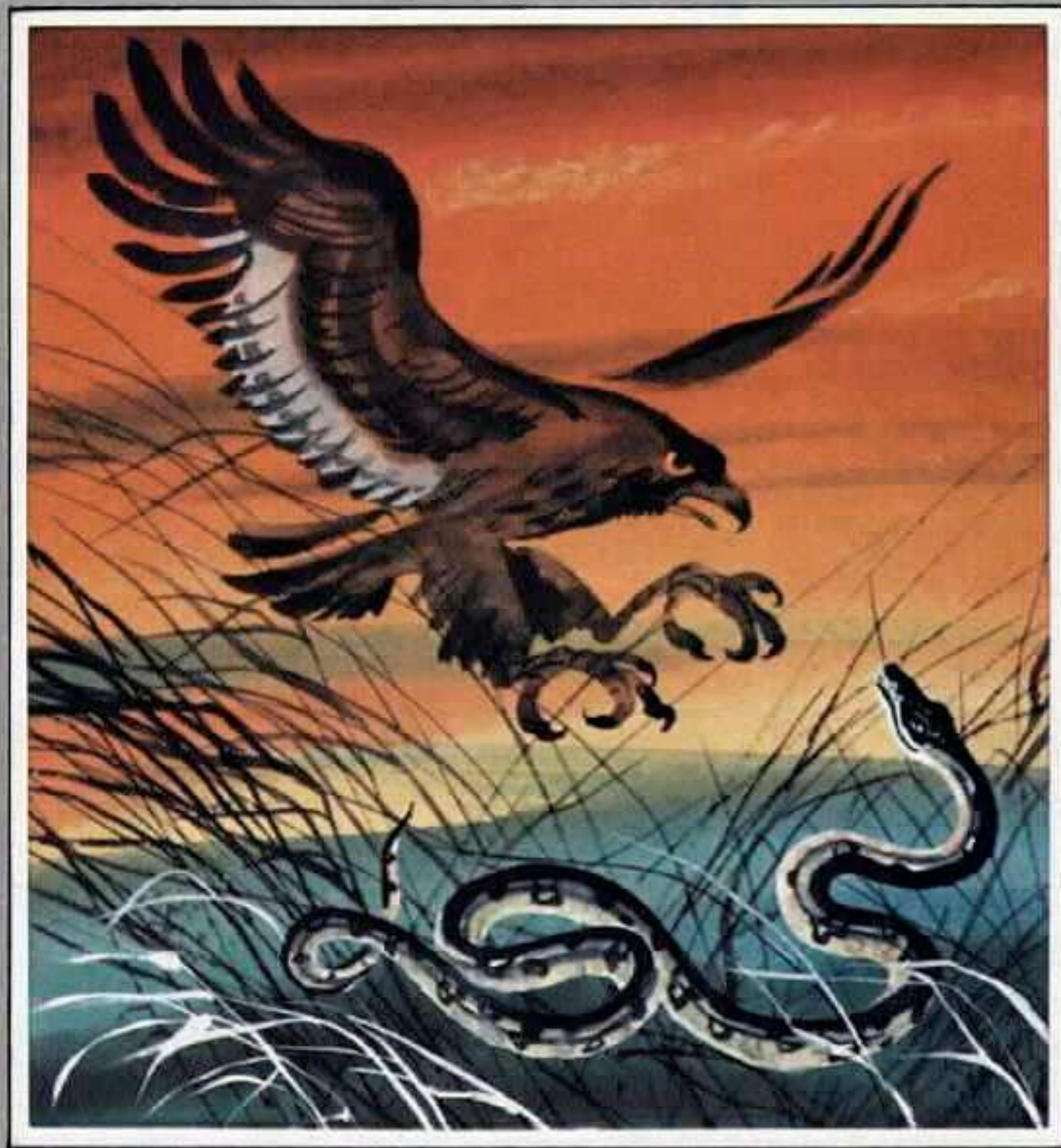
ואז הנחש שאל את החברים שלו "מי מכם עשה דבר כזה?"

העכבר קראו בקול "אין ביננו רמאים! עוד לא שמענו על רמאי כזה ביננו!"

אמר אז הנחש לעיט:

"תאכיל בעצמך את הציפור. אנחנו לא ניתן לה שום דבר!"

אז העיט התחיל ללחום עם הנחש. העיט נתן לנחש
מכה חזקה במקור עד שזה בקושי יכול היה לזחול.
לא הייתה ברירה והעכבר נאלץ לתת לציפור את חלקו
במלאי האוכל.

תרנגול יער החמדן

היה כבר סתיו מאוחר. הציפורים התאספו בקצה היער. הגיע זמן לעוף אל האזורים החמים. התאספו שבע-מאות ציפורים שבדקו: "האם כולם כבר כאן? כבר כולם הגיעו? כולם כאן או לאו?" התברר שתרגול-יער חסר.

העיט המנהיג דפק חזק בענף יבש במקורו המעקם, דפק עוד פעם ובסוף ציווה על ציפור קטנה אחת לקרוא לתרגול-יער.

הציפור נפנפה בכנפיה ועפה לעומק היער. רואה – על ארז גבוה יושב תרגול-יער ומוציא זרעונים מאצטובלים.

"תרגול-יער מכובדי! אנו כבר מוכנים לעוף לארצות חמות. מאות ציפורים מחכות רק לך כבר שבוע!" "נו-נו, אל תתרגשי! אני לא ממהר לעוף לארצות חמות. ראי כמה זרעונים טעימים נשארו כאן! האם נוכל לוותר על כל זה?"

הציפור הקטנה חזרה אל הציפורים שבקצה היער.
 "תרנגול-יער" אמרה "אוכל זרעונים מאצטרובלים ולא
 ממהר לעוף."

העיט הגדול שלח הפעם את הנץ. הנץ סובב מעל הארז
 הגדול. ותרנגול-יער יושב שם, דופק במקור, מוציא
 זרעונים מאצטרובלים.

"הי! תרנגול-יער" אומר לו הנץ "מאות ציפורים מחכות
 לך כבר שבועיים! כבר מזמן היה צריך לעוף לארצות
 חמות!"

"אין מה למהר" ענה תרנגול-יער "עוד נספיק! צריך
 קודם לאכול לשובע."

חזר הנץ והודיע לציפורים שתרנגול-יער לא ממהר לעוף
 לארצות חמות.

העיט הגדול התרגז ובראש כל הציפורים האחרות יצא
 למעוף אל הארצות החמות. ותרנגול-יער ישב עוד שבוע
 על הארז ואכל זרעונים. ביום השמיני גמר לאכול, ניקה
 את המקור והנוצות שלו.

"לא, לא אספיק לאכול את כל הזרעונים האלה. אין
 ברירה, נשאיר אותם לסנאים."
 ועף לקצה היער.

מה זה? בקצה היער ענפי הארזים ערומים לגמרי.
 הציפורים ששבועיים חיכו לו אכלו את כל מה שרק
 אפשר מהענפים. גזעי העצים מבריקים בלבן, כאילו
 שלג כיסה אותם. הציפורים ניקו עליהם את הנוצות
 שלהן לפני המעוף הגדול.

תרנגול-יער התחיל לבכות מרות.
 "מכל הציפורים אני יחידי שנשאר ביער! איך אוכל
 עכשיו לעבור את החורף לבדי?"
 מרוב בכי האדימו הגבות אצל תרנגול-יער.
 ומאז כל הצאצאים שלו, ילדים, נכדים ויתר ציפורי
 המשפחה שלו בוכים מרות כששומעים את הסיפור.
 לכן גם אצל כל תרנגולי-יער הגבות אדומות כמו פרי
 חוזר.

